

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 22:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenklings gennem ændringer på arbejdsmiljøområdet.

Af Charlotte Antonsen (V), Pia Christmas-Møller (KF) og Lone Yalcinkaya (CD) m.fl. (Fremsat 24/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Det er nu tredje gang, vi ser dette forslag, for partierne bag forslaget har tidligere stillet næsten identiske forslag i samlingerne 1997-98 og 1998-99.

Forslaget giver mig anledning til at komme med seks bemærkninger, og indledningsvis vil jeg gentage, hvad jeg sagde, da forslaget sidst var til debat den 17. november 1998: Regeringen vil luge ud i overflødige regler, og det er fortsat regeringens målsætning at lette virksomhedernes administrative byrder. Det er der da også tilfældigvis på et tidligere dagsordenspunkt ført bevis for.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at det er vigtigt at lette administrative byrder, men når det er sagt, vil jeg også sige, at det er min fornemmelse, at partiernes ærinde i denne sammenhæng måske ikke så meget er at begrænse mængden af regler. For mig at se er de pågældende partier snarere ude i noget, der ligner et ideologisk felttog.

Flere af partierne bag forslaget har udtrykt vilje til at prioritere arbejdsmiljøindsatsen; men når det kommer til det konkrete niveau, må jeg desværre konstatere, at de samme partier er meget lidt konstruktive. Det får jeg nu igen bekræftet af nærværende forslag, hvor partierne kun

har kunnet svinge sig op til at kopiere et gammelt forslag.

Bemærkning nr. 2: Det er mere nødvendigt med regler på arbejdsmiljøområdet end på mange andre områder, for det handler nemlig om at sikre menneskers liv og helbred. De regler i arbejdsmiljøloven, som forslagsstillerne ønsker afskaffet, blev vedtaget af Folketinget i 1997 som grundlag for gennemførelsen af regeringens handlingsprogram »Rent Arbejdsmiljø år 2005«, og de er et væsentligt fundament i indsatsen for at sikre et sikkert og sundt arbejdsmiljø. Samtidig må jeg dog erkende, at de omhandlede ændringer endnu ikke har ført til det ønskede fald i antallet af arbejdsskader, men det betyder ikke, at reglerne må ophæves, tværtimod. Derfor har regeringen til forskel fra forslagsstillerne en række nye initiativer i støbeskeen, som skal få virksomhederne til at forstå, at nu er det alvor.

Folketinget er som bekendt allerede blevet præsenteret for forslaget om en generel arbejdsmiljøafgift, som indgår i en incitamentpakke, der skal give virksomhederne nogle økonomiske tilskyndelser til at prioritere arbejdsmiljøet. Dette forslag vil senere i denne samling blive fulgt op af et forslag om at ændre arbejdsmiljøloven, hvori bl.a. indgår forslag om administrative bøder. Fra regeringens side sidder vi således ikke med hænderne i skødet og håber på, at problemerne løses af sig selv.

En tredje bemærkning er, at vi vel alle er enige om, at virksomhederne er omdrejningspunktet for arbejdsmiljøindsatsen, og at problemerne i denne som i andre sammenhænge bør løses dér, hvor de opstår. Den skriftlige arbejdspladsvurdering eller APV'en, som vi kalder den i daglig tale, er et meget centralt element i det forebyggende arbejdsmiljøarbejde ude på de enkelte virksomheder, store som små. APV'en sikrer, at de enkelte virksomheder kommer hele vejen rundt om arbejdsmiljøet, også ud i de kroge, hvor man ikke tror, der er problemer, før ulykken indtræffer.

Selv om forslagsstillerne gerne vil blæse APV'en op til et stort administrativt uhyre, er det jo slet ikke det, der er tale om. Det handler i al sin enkelthed om, at den enkelte arbejdsgiver i samarbejde med sine medarbejdere skal gå virksomheden igennem og finde ud af, om der er nogle arbejdsmiljøproblemer. Hvis der er problemer, skal de beskrives og vurderes, og så skal der laves en plan for, hvilke problemer der kan og skal løses her og nu, og hvilke der skal søges løst på lidt længere sigt. Endelig skal man holde

øje med, om problemerne så også bliver løst, og om der er løsninger, som må fremskyndes.

Det er en helt naturlig ting, at alt det må skrives ned, for ellers kan man ikke holde styr på, om alle problemer rent faktisk bliver løst. Det er nu engang det, der skal til, hvis man skal have styr på arbejdsmiljøet, og det kan for de fleste små virksomheders vedkommende klares på et par sider.

Efter min mening kan APV'en med den rette vejledning og de rette redskaber fra bl.a. branchearbejdsmiljørådene eller bedriftssundhedstjenesterne være med til at lette arbejdsmiljøarbejdet for især de små virksomheder. Gennem tjeklister og vejledning kan de enkelte virksomheder hurtigt og nemt få et overblik over, hvor der er arbejdsmiljøproblemer, og hvordan de kan løses, og det er min faste overbevisning, at der vil ske et betydeligt fald i antallet af arbejds-skader, hvis alle virksomheder lever op til loven og udarbejder en APV.

Forslagsstillerne ønsker at liberalisere reglerne om bedriftssundhedstjenesterne og at ophæve godkendelsesordningen. Selv om virksomhederne som udgangspunkt selv skal løse deres arbejdsmiljøproblemer, må vi erkende, at nogle virksomheder må have hjælp til at klare den opgave, og BST, som den kaldes i daglig tale, spiller en meget central rolle i denne sammenhæng. Når der i dag er virksomheder, som ikke er tilsluttet eller rettere er tilsluttet, men ikke bruger BST, må det være, fordi virksomhederne ikke har forstået, at det betaler sig at investere i et godt arbejdsmiljø.

Hvis man tror, man får de samme virksomheder til at prioritere arbejdsmiljøet ved at fjerne BST-pligten, må man tro om igen. Vi har netop gennemført en evaluering af BST-systemet, og den viser, at de virksomheder, der bruger BST, er meget tilfredse med samarbejdet. Efter min opfattelse vil det derfor være helt hen i vejret at fjerne den kvalitetssikring af BST'erne, som er indført med godkendelsesordningen. Denne ordning skal netop sikre, at den rådgivning, som virksomhederne får fra BST, er i top, og derfor har regeringen også valgt at gå en anden vej end den, forslagsstillerne forestiller sig.

Efter aftale med SF og Enhedslisten vil BST frem mod 2005 blive udbygget, så ordningen kommer til at dække hele arbejdsmarkedet. Dermed er der fulgt op på de tilkendegivelser, der blev givet ved lovændringen i 1997, og udbygningen af BST vil sammen med de mange andre

initiativer bidrage til at sætte skub i arbejdsmiljøarbejdet i de enkelte virksomheder.

For det fjerde: Forslagsstillerne vil hæve grænserne for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation. Sikkerhedsorganisationen er sammen med kravet om en skriftlig APV en af de helt fundamentale forudsætninger for, at virksomhederne kan få styr på deres arbejdsmiljø, og efter min opfattelse er det derfor helt naturligt, at kravet om en sikkerhedsorganisation omfatter virksomheder med fra fem ansatte og opefter. Lige så naturligt er det, at medlemmerne af sikkerhedsorganisationen får en grundlæggende arbejdsmiljøuddannelse på 37 timer, så de er klædt på til at varetage arbejdsmiljøarbejdet uafhængigt af, hvilken type virksomhed der er tale om. Der kan også sagtens være behov for, at medlemmerne af sikkerhedsorganisationen får mere uddannelse, det må bl.a. afhænge af virksomhedens farlighed.

For det femte: Forslagsstillerne lægger op til, at man skal ophæve reglerne om Arbejdsmiljørådets og branchearbejdsmiljørådernes arbejdsmiljøindsats. Lad mig om det sige, at der er afsat betydelige midler til Arbejdsmiljørådets og branchearbejdsmiljørådernes arbejdsmiljøindsats, og jeg er som den øverste ansvarlige på dette område også ansvarlig for, at midlerne forvaltes på en forsvarlig måde. Det er et ansvar, som jeg selvfølgelig vil gøre alt, hvad jeg kan for at leve op til, og det er også baggrunden for de regler, der er fastsat om bevillingen af tilskud til branchearbejdsmiljørådene.

På det mere overordnede plan skal jeg hvert år godkende planen for den samlede partsindsats. Udgangspunktet for min tilbagemelding på parternes planer er, at det er parterne selv, herunder de enkelte branchearbejdsmiljøråd, der har fingeren på pulsen og derfor ved, hvilke konkrete initiativer der er behov for at iværksætte, og derfor har jeg normalt heller ikke bemærkninger til parternes planer, blot de holder sig inden for de udstukne rammer og regler. Samme linje følges i forbindelse med bevilling af tilskud til de konkrete initiativer.

Jeg går ud fra, at parterne selv har en interesse i at sikre, at de aktiviteter, der iværksættes, har den fornødne kvalitet, og at initiativerne modsvare de behov, som gør sig gældende for virksomhederne på de enkelte brancheområder. Derfor forstår jeg ikke forslagsstillerens udsagn om, at det efter 1½ år stadig skulle være vanskeligt at få iværksat de aktiviteter, branchearbejdsmiljørådene har planlagt.

Af den samlede ramme på i alt 34 mio. kr., som rådene har fået udmeldt til deres aktiviteter i år, er der aktuelt bevilget mere end 90 pct. af midlerne, og herudover er der afsat en ramme på 9,5 mio. kr., som Arbejdsministeriet fordeler efter indstilling fra parterne i Arbejds miljørådet. Her er det almindelig praksis, at vi følger rådets indstilling, og på grund af Arbejds miljørådets noget restriktive indstilling til fordelingen af midlerne er der på nuværende tidspunkt kun fordelt ca. 50 pct. af denne pulje.

Fra centralt hold gør vi, hvad vi kan for at sikre en smidig procedure. Vi ønsker ikke på nogen måde at stå i vejen for parternes iværksættelse af de nødvendige aktiviteter, og for mig at se kommer der mange aktiviteter i gang. I øvrigt er det hensigten, at partsindsatsen eller dele af den under en eller anden form skal evalueres til næste år, og herefter må vi så overveje, om reglerne for partsindsatsen bør ændres.

Min afsluttende bemærkning er, at jeg fortsat er af den opfattelse, at vi med de ændringer, som Folketinget vedtog i 1997, har lagt nogle fornuftige rammer for arbejdsmiljøindsatsen, og jeg kan derfor ikke tilslutte mig det fremsatte beslutningsforslag.

Carsten Hansen (S):

I torsdags førstebehandlede vi første del af incitamentpakken, der indeholder de visioner, som Socialdemokratiet, regeringen og det, jeg kalder den progressive del af det arbejdsmiljømæssige flertal, har på hele arbejdsmiljøområdet.

Vi spurgte gentagne gange: Hvad vil Venstre – vvv – men vi fik ikke noget svar. Vi måtte også konstatere, at vi heller ikke rigtig fik svar fra hverken De Konservative eller CD, men vi har fået svaret i dag.

Vi har fundet ud af, at den borgerlige opposition vil for det første ophæve den obligatoriske arbejdspladsvurdering, og den vil også liberalisere bedriftssundhedsstjenesten, så der stort set ingen faste aftaler er om den. Man vil hæve grænsen for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation, til 10 ansatte, og man vil afskaffe hele måle- og ramkestyringen af Arbejds miljørådets og branchearbejds miljørådenes aktiviteter. Vi har i hvert fald i dag fået svar på, hvad Venstre og den borgerlige opposition vil.

Men lad mig sige, når det er sagt, at det er et sørgeligt perspektiv, at også CD er med her. Her

går åbenbart en af de helt synlige grænser i dansk politik. Vi har lyttet til, hvad fru Mimi Jakobsen har sagt fra denne talerstol, i radio og tv osv., hvor hun har talt så varmt, så ikke et øje var tørt, om den stakkels hjemmehjælper, der måtte tæske rundt til, jeg ved ikke hvor mange forskellige syge om dagen og ikke kunne nå det og ikke havde et ordentligt arbejdsmiljø. Men der er jo ikke bund i alle de flotte ord, når vi kan se, at man helt vil afskaffe Arbejdstilsynets indsats for hele denne gruppe. Man siger, at man vil have det gode liv i centrum, men der er altså klar modstrid mellem det, man siger, og det, man gør.

Vi må også spørge: Er der slet ingenting, der bider på hos de her borgerlige partier, der fremsætter dette forslag? Man løber i byen med en benhård og gammeldags arbejdsgiverlinje. Jeg må spørge: Kunne man ikke udvide sit kontaktnet til at omfatte andre end Dansk Arbejdsgiverforening? Ja, jeg spørger bare stille og roligt.

Er man også fuldstændig komplet ligeglad med de mange milliarder kroner, som et dårligt arbejdsmiljø koster, og de store menneskelige omkostninger for dem, der er ramt af et dårligt arbejdsmiljø, og som oplever lidelser, sygdomme, ulykker osv.?

Hvis vi kigger på de enkelte forslag, så skal jeg blot sige, at vi godt vil være med til at styrke APV'en. Det er et godt redskab. Det viser sig i øvrigt, at de virksomheder, som bruger den, har et godt redskab til hjælp til selvhjælp, og vi vil selvfølgelig udbygge indsatsen, som vi også redegjorde for i torsdags. Vi må sige, at vi med hensyn til BST-ordningen, som man stort set vil gøre frivillig, vil den anden vej. Vi vil have 1,4 millioner lønmodtagere dækket ind. Det har i øvrigt været et stort ønske fra Socialdemokratiet, herunder at få samtlige lønmodtagerorganisationer på arbejdsmarkedet dækket ind.

Det med at hæve sikkerhedsgrænsen til 10 på virksomhederne kan vi ganske enkelt ikke acceptere. Nej, vi vil tværtimod have det til at virke i de virksomheder, hvor grænsen er nede omkring fem. Vi er lidt optaget af, at vi får det til at virke. En hel ophævelse af partsindsatsen kan vi selvsagt ikke være med til.

Vi skal derfor anbefale, at beslutningsforslaget ikke bliver vedtaget. Jeg har også lovet den radikale ordfører, hr. Anders Samuelsen, som ikke kunne være til stede, at sige, at De Radikale også afviser forslaget.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg kan se, at hr. Carsten Hansen blander to forslag sammen. Det om Arbejdstilsynet kontra hjemmehjælp og servicejobbene osv. er altså beslutningsforslag nr. B 23 og ikke B 22. Så til det punkt vil jeg komme med mine kommentarer.

At APV er et godt redskab, kan vi ikke være mere enige i. Vi er enige i, at APV er et godt redskab, men ikke for virksomheder, der har en enkelt eller to ansatte. Det er så også dér, vi gerne vil sætte en grænse, altså en fornuftig linje: Fem medarbejdere og derover.

Så lad os kigge på det.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg skal blot sige til fru Lone Yalcinkaya, at med de forringelser, man lægger op til her, er det en generel forringelse af hele arbejdsmiljøindsatsen i Danmark, og det gælder APV'en, det gælder bedriftssundhedstjeneste, det gælder forringelse af partsindsatsen osv. Så det hænger faktisk meget godt sammen.

Jeg vil gerne senere i min ordførertale komme ind på de øvrige forringelser, der ligger i de øvrige forslag, hvor CD jo ikke er en del af dem alle sammen, men i hvert fald er en del af det ene af dem.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Som man også refererer til fra vores debat i torsdags om arbejdsmiljøafgiften, har vi da konkret påpeget, hvad vores holdning var til arbejdsmiljø i al almindelighed.

Naturligvis skal der være et rimeligt arbejdsmiljø, punktum, og så er den ikke længere. Men rimeligheden i at bebyrde små bitte virksomheder med administrativt bøvvl kan CD stadig væk ikke se noget fornuftigt i.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg er nødt til at spørge fru Lone Yalcinkaya: Hvor er sammenhængen i alle de fine festtaler, som CD's leder og CD holder så mange gange, samtidig med at man her i dag viser, at man vil forringe arbejdsmiljøet på hele fire afgørende, centrale punkter, og i øvrigt et ekstra, når vi kommer længere hen? Sammenhængen er jo ikke til stede, vil jeg sige til fru Lone Yalcinkaya.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Lone Yalcinkaya for den sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Når man nu bliver ved med at referere til fru Mimi Jakobsens udtalelser om arbejdsmiljø og det ene med det andet og vores holdning dertil, så synes jeg, man også skal bemærke, hvad fru Mimi Jakobsen udtaler sig om, nemlig administrativt bøvvl for små virksomheder. Jeg synes også, at man skal tage det med i betragtning og ikke blande tingene sammen.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Carsten Hansen og derefter hr. Knud Erik Kirkegaard som ordfører.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg skal blot henlede fru Lone Yalcinkayas og CD's opmærksomhed på, at de steder, hvor man faktisk er begyndt at bruge APV'en, viser det sig at være et ganske brugbart redskab: En form for hjælp til selvhjælp i virksomhederne og ikke en form for administrativt bøvvl. Og vil vi alle de mange ulykker, de mange arbejdsskader til livs, så er det her et af redskaberne.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Når man lytter til arbejdsministeren, og når man lytter til hr. Carsten Hansen, så kan man næsten blive ramt af beundring over, at de er i stand til at kunne præstere en så gammeldags tankegang omkring arbejdsmiljøet, som de to herrer har præsenteret os for her.

Jeg vil ikke bestride, at man i Socialdemokratiet og i regeringen har de bedste intentioner om at forbedre arbejdsmiljøet, men det forekommer mig, at man skyder i blinde, og at man skyder med spredehagl, og resultaterne af dette kan vi se i nogle af de punkter, som vi foreslår her; punkter, hvor der er noget, der skal ryddes op i.

Når man prioriterer indsatsen inden for arbejdsmiljøet, så er det utrolig vigtigt, at man gør sig nogle overvejelser om, hvad der er omkostningen ved det her initiativ i forhold til den effekt på arbejdsmiljøet, som man får ud af det.

Her er der altså to punkter, som vi peger på, og hvor vi efter vores opfattelse klart har den mening, at her står den mulige effekt ikke mål med omkostningerne – det kan være økono-

misk, det kan være i form af bøv. Det står simpelt hen ikke i forhold til hinanden.

Det drejer sig om den skriftlige arbejdspladsvurdering for de små virksomheder. Den skriftlige arbejdspladsvurdering kan være et fremragende instrument i indsatsen for et godt arbejdsmiljø, men på de små virksomheder, som vi taler om her, er det klart at skyde over målet. Her står bøvlet og omkostningerne i kroner og øre slet ikke mål med det, man eventuelt kunne få ud af det.

Det drejer sig ligeledes om det med sikkerhedsorganisationen på de helt små virksomheder. Sikkerhedsorganisationernes rolle diskuteres meget i øjeblikket blandt personer og organisationer, som er interesserede i arbejdsmiljøspørgsmål, og jeg er overbevist om, at i al fald i virksomheder af den størrelsesorden, som vi her koncentrerer os om, gør man klogt i ikke at fastsætte regler om, at der skal være en sikkerhedsorganisation.

Omkring bedriftssundhedstjenesten vil jeg egentlig godt drage en parallel til det, vi i enighed med regeringen har gjort på et andet område, nemlig omkring arbejdsformidlingen, hvor vi trækker andre aktører ind.

Vi vil godt have den samme politik omkring BST, altså have liberaliseret området, sådan at de BST-centre, som leverer et produkt, som virksomhederne efterspørger – det vil givetvis være ganske mange – naturligvis vil få lov til at bestå. Men det skal også være sådan, at der kan komme andre ind på markedet og tilbyde en tilsvarende service over for virksomhederne, en service, der uden diskussion er efterspørgsel efter.

Og endelig vil vi igen pege på – det er så reminiscensen af fejlskuddet i 1997, da regeringen uden at have tilstrækkelig opbakning hos begge parter på arbejdsmarkedet gennemførte ganske afgørende ændringer i arbejdsmiljøindsatsen – at man bør afskaffe mål- og rammestyningen af Arbejds miljørådet og branchearbejds miljørådene.

Alt i alt har vi den samme intention som Socialdemokratiet og regeringen om at forbedre arbejdsmiljøet, men man skal udvælge sine instrumenter og sine indsatsområder med omhu. Vi peger på her, at dét har regeringen og Socialdemokratiet ikke gjort tilstrækkelig godt. Derfor vil vi gerne, selv om det er et ældre forslag, kopiere det ældre forslag, for det er nemlig godt.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Hvis jeg må have lov til at citere hr. Knud Erik Kirkegaard, så var det jo sådan i hr. Knud Erik Kirkegaards tale, at gevinsten ikke stod mål med bøvlet. Det vil sige, at man her – direkte citeret og citat slut – altså sætter økonomi frem for mennesker. Men det kunne også være ganske interessant at spørge: Hvad er der af dokumentation for den påstand om, at økonomien ikke holder her? Er det sådan, at man måler og vejer menneskers liv i forhold til en økonomisk indsats?

Lad mig så spørge om værktøjer: Er det sådan, at man, hvis man er i gang med enten at bygge et hus eller reparere på mennesker, eller uanset hvad man gør, så skal indsnævre brugen af de værktøjer, man har, eller skal man udvide dem?

Man giver en række forskellige værktøjer over for forskellige typer virksomheder, og jeg er enig i, at der er mange forskellige værktøjer, der skal bruges her. Der er jo også nogle, der lever op til lovgivningen. Men at begrænse den må da ikke være vejen ud af det her.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen nu forstår jeg det bedre. Nu giver hr. Carsten Hansen udtryk for, at det er fuldstændig ligegyldigt, hvad indsatsen koster, for penge er slet ikke noget, man skal diskutere i forbindelse med det her. Jo, det kan jeg garantere for at man er nødt til, vil jeg sige til hr. Carsten Hansen.

Der er altså næsten ikke grænser for, hvad man kan tage af initiativer for at forbedre arbejdsmiljøet i Danmark. Man kunne såmænd næsten bruge hele bruttonationalproduktet, hvis man ville det. Man kunne næsten lave regler, så man ikke kunne lave andet i virksomhederne end at arbejde med arbejdsmiljøproblemer.

Man er nødt til at prioritere. Sådan har det altid været i den danske arbejdsmiljøpolitik under tidligere regeringer, og jeg håber sandelig også, at det er sådan under den nuværende regering. Ellers er vi i hvert fald helt ude at svømme med hensyn til at have sikkerhed for, at de initiativer, der bliver taget, er de rigtige initiativer. Man skal ikke kun tage initiativer. Man skal ikke bare løbe rundt med hovedet under armen, men man skal bruge hovedet. Man skal vurdere, og man skal prioritere. Ellers får vi alt for lidt for penge.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Dokumentationen for hr. Knud Erik Kirkegaards påstand fik vi jo slet ikke her. Vi fik en påstand om, at vi er ligeglade med at bruge penge. Det passer ikke. Det kan man jo se i statsregnskabet. Men lad mig sige: Vi vil gerne sætte fokus på de 21 mia. kr – ja, nogle siger 25 mia. kr. – der bliver brugt på et dårligt arbejdsmiljø her i landet. Det er dog ikke de samme, som byder mennesker et dårligt arbejdsmiljø, der betaler. Det er nemlig alle os andre. Det regnskab vil vi gerne sætte fokus på og bede arbejdsgiverne, der har et dårligt arbejdsmiljø, bidrage en lille smule. Men hvor blev dokumentationen af, vil jeg spørge hr. Knud Erik Kirkegaard – det, at man sætter økonomien højere end menneskers liv og velfærd?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen det var dog en besynderlig måde at vende tingene på hovedet på. Det er da ikke mig, der skal dokumentere, at den her indsats, som vi peger på og mener er skæv, er så værdifuld, som hr. Carsten Hansen påstår. Det er da hr. Carsten Hansen, der skal dokumentere det. Sådan vil det da være, hvis ikke vi skal til at køre fuldstændig baglæns i den her diskussion. Det er hr. Carsten Hansens opgave at dokumentere det, og det kan han ikke. Derimod ligger der jo ganske betydelig dokumentation af, at den indsats, som den nuværende regering har foretaget på arbejdsmiljøområdet, ikke har fungeret. Det er der dokumentation for. Se blot på Rigsrevisionens beretning. Der står det jo sort på hvidt, at man slet ikke har fået udbytte af de penge, man har investeret i arbejdsmiljøområdet fra regeringens side. Det skulle hr. Carsten Hansen tage at læse og virkelig tænke over.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er fuldstændig enig med hr. Knud Erik Kirkegaard i, at regeringens naturligvis skal dokumentere effekten af de forslag, regeringen fremsætter. Men jeg synes, at jeg fra den konservative ordfører savner at få en vurdering af, hvilken effekt og hvilken gavn arbejdsmiljøet og den enkelte, som alt for ofte kommer til skade ved arbejdsulykker i de små og mellemstore virksomheder, har af at gennemføre den lempelse af arbejdsmiljøreglerne, som ligger i beslutningsforslaget. Den konservative ordfører må jo kunne

dokumentere, hvori den positive effekt for arbejdsmiljøet ligger i V's og K's forslag.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Når jeg beder om en dokumentation af hr. Knud Erik Kirkegaard, så var det jo blot, fordi hr. Knud Erik Kirkegaard direkte sagde, at bøvlet ikke står mål med indsatsen, heller ikke den økonomiske indsats. Så siger jeg, at jeg da gerne vil se en dokumentation for det. Når man fra Folketingets talerstol kommer med en påstand, så må der også være belæg for den. Derfor er det ikke mig, der skal dokumentere, men jeg skal give hr. Knud Erik Kirkegaard ret i, at vi stadig væk har alt for mange ulykker, alt for mange arbejdsskader. Det er derfor, vi er kommet med et forslag til, hvordan vi forbedrer indsatsen. Vi har til stadighed opmærksomheden rettet mod det problem.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Må jeg gøre hr. Carsten Hansen opmærksom på, at det sandelig ikke er os, der har foreslået skriftlig arbejdspladsvurdering i de helt små virksomheder. Det er sandelig ikke os, der har foreslået, at sikkerhedsorganisationen skal udbredes til de helt små virksomheder.

Det mener hr. Carsten Hansen er fremragende: Man får en helt utrolig effekt ud af de der bestemmelser. Kan hr. Carsten Hansen dokumentere det? Nej, det kan hr. Carsten Hansen overhovedet ikke dokumentere, og bl.a. derfor, da det er helt udokumenterbart, synes vi, at det var en god idé at afskaffe disse regler, for vi har ikke nogen form for fornemmelse af, at vi får noget for pengene. Det burde hr. Carsten Hansen understøtte os i og sammen med os andre koncentrere sig om nogle initiativer på arbejdsmiljøområdet, som rent faktisk virker.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Hr. Knud Erik Kirkegaard behøver ikke at bedyre, at det ikke var dem, der kom med de forslag fra konservativ side. Det vil Enhedslisten gerne stå ved. Det var nemlig os. Vi er sådan set stolte af, at vi har haft mulighed for at få de ting ind i arbejdsmiljøloven.

Nu er det jo sådan med samfundsmæssige spørgsmål, at man ikke kan lave reagensglasforsøg, og derfor vil det aldrig nogen sinde lykkes at påvise, hvorvidt en sådan indsats virker eller

ikke virker. Men det, vi kan konstatere, er, at arbejdsmiljøet på de danske arbejdspladser stadig er for dårligt. Der sker for mange ulykker, der sker for stor nedslidning, der sker for stor udstødning, og så længe det forholder sig sådan, er man nødt til at foretage nogle konkrete indgreb i den måde, som arbejdsmiljøarbejdet foregår på, og det er sådan set det, der skete dengang i 1997.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Det indlæg var jeg meget glad for. Jeg skal takke for erkendelsen af, at der ikke findes nogen dokumentation for den positive effekt af de her to initiativer, som vi foreslår afskaffet.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Til hr. Knud Erik Kirkegaard vil jeg sige, at det bliver værre og værre, nemlig afskaffelse af mål- og rammestyring. Det kunne jo også være interessant at høre lidt om, hvad forslagsstillerne så havde tænkt sig. Hvad skal man sætte i stedet for? Skulle man vende tilbage til gamle dage, hvor det var lysende klart for enhver i dette land, at partssystemet ikke fungerede? Måske i et begrænset omfang, men på mange områder og inden for mange brancheområder fungerede det ikke. Der var arbejdsmiljø en kampplads, hvor man var ved at rive hårene af hinanden: Fra den ene side af bordet ønskede man at få lavet nogle aktiviteter, og fra den anden side af bordet ville man undgå, at der skulle laves aktiviteter. Er det dét, vi skal vende tilbage til, vil jeg spørge hr. Knud Erik Kirkegaard? Eller hvad havde man i øvrigt forestillet sig?

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Det er altid nemt at plukke den del af et indlæg, man bliver glad for. Det er hr. Knud Erik Kirkegaard vel undt. Hvad jeg sagde var, at man ikke kan lave reagensglasforsøg på en naturvidenskabelig måde, som kan dokumentere, at de ting har haft præcis den virkning. Det, man kan gøre, er selvfølgelig, at man statistisk kan skabe indikatorer for, at det er noget, der har ført til forbedringer.

Vi er af den opfattelse, at de muligheder ligger der i f.eks. APV, arbejdspladsbeskrivelsen, for det er en måde at skabe et overblik over, hvad det er for nogle problemer, der er. Men det er altså ikke sådan, at man ikke kan påvise, om der sker forbedringer eller ej, men man kan ikke

naturvidenskabeligt bevise, at det lige præcis er den faktor, der har haft lige præcis den effekt, naturligvis ikke.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

For nu at blive i fru Jette Gottliebs sprog, så opfatter jeg det egentlig på den måde, at nu laver man reagensglasforsøg med de små virksomheder, og det har jeg egentlig de små virksomheder for kære til, at jeg kan acceptere.

Så var hr. Poul Erik Dyrhund jo på talerstolen og pustedede sig noget voldsomt op og kom til at sige, at partssystemet ikke fungerede. Jamen skal vi virkelig til at holde foredrag om den danske model igen i dag? Nu sad jeg ikke i Folketinget selv i 1997, da de her forfærdelige ændringer blev gennemført, men dengang jeg sad i Folketinget, indtil 1994, var det i hvert fald mit klare indtryk, at der skete ganske store fremskridt omkring partssystemets funktioner i forbindelse med arbejdsmiljøet. Jeg opfattede det sådan set lidt udefra i 1997, hvor der blev lavet et katastrofalt fejlgreb, fordi man gik i gang med nogle initiativer, som ikke var gennemtænkte og slet ikke var gennemdrøftet ordentligt med parterne på arbejdsmarkedet.

Det er nok derfor, at der kom så mange initiativer på bordet, bl.a. dem, vi diskuterer her i dag, som har vist sig mindre hensigtsmæssige.

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrhund (S):

Det er jo egentlig forunderligt sådan en fredag eftermiddag: Før bad hr. Carsten Hansen om en dokumentation for den påstand, der blev fremsat. Lige pludselig var det hr. Carsten Hansen, der skulle til at dokumentere sine påstande, og ikke hr. Knud Erik Kirkegaard.

Jeg har stillet et konkret spørgsmål: Hvad ønsker man at stille i stedet? Det har vi ikke fået noget svar på. Vi har fået en fåget forklaring om, at hr. Knud Erik Kirkegaard ikke var i Folketinget fra 1994 til 1998. Det var det eneste.

Men en kendsgerning er, at vi havde en lang stribe af branchesikkerhedsråd, og det var lysende klart for enhver, at der var 3-4 stykker af dem, der fungerede. End ikke en tredjedel af dem fungerede.

Det, vi kan se nu ved den indsats, efter at parterne har fundet sammen omkring det her – vi kan se det på pengeforbruget, vi kan se det på aktiviteterne – er, at der nu virkelig er kommet

gang i den, altså i initiativer lavet og tænkt af parterne i fællesskab.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil bare spørge hr. Knud Erik Kirkegaard, om han har kendskab til den statistiske sandsynlighedsregning af, at der foregår en væsentlig stigning af arbejdsskader, arbejdsulykker og arbejdsnedslidning på arbejdspladser med under fem ansatte.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jeg er fuldstændig enig med fru Jette Gottlieb i, at der er arbejdsmiljøproblemer også på små virksomheder, og derfor skal man selvfølgelig tage nogle initiativer over for de små virksomheder, som virker – som virker! Ja, det kan vi nok ikke klare under en kort bemærkning.

Men jeg kan fortælle fru Jette Gottlieb, at hvis man skal ind at tage initiativer, som er særlig effektive over for de små virksomheder, så skal man altså ikke gøre det i form af et diktat for arbejdsmarkedet, sådan som man gjorde i 1997, men man skal ind i en tæt dialog med repræsentanter for de små virksomheder for at finde frem til, hvad det er, vi især kan gøre.

Vi har eksempelvis under satsreguleringspuljen taget initiativer over for landbruget, som jeg tror på er meget, meget effektive, og jeg tror, at det er videre ad de spor, vi skal gå, hvis vi virkelig skal opnå nogle resultater her.

Så til hr. Poul Erik Dyrlund, som hævder, at partssystemet ikke fungerer, i hvert fald ikke på det tidspunkt, vi taler om her: Jamen så synes jeg, man skulle have gjort en indsats for at få det til at fungere.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Jeg vil gerne sige, at jeg synes, det er et ædelt formål, at Venstre og De Konservative kommer med et forslag om regelforenkling og afbureaukratisering. Det skal vi arbejde for i alle sammenhænge.

Men når man læser forslaget igennem, er det jo klart, at det er blottet for enhver vision om at skabe et bedre arbejdsmiljø. Det har intet at gøre med arbejdsmiljø.

Det her er et spørgsmål om, at man forsøger at imødekomme en kritik, der har været fra den

ene af arbejdsmarkedets parter, som synes, at de gerne vil være fritaget for at bidrage til bedre arbejdsmiljø. Det genfremsætter man så år efter år.

Jeg vil meget gerne konstruktivt diskutere forslag fra Venstre og De Konservative gående ud på, hvordan man på en mere effektiv måde, hvis den da findes, kan styrke arbejdsmiljøindsatsen og den forebyggende indsats i de små virksomheder.

Det forslag må vi så vente på. Nu har hr. Knud Erik Kirkegaard jo været i Folketinget siden 1997, men efterhånden må der vel være kommet så meget erfaring, at man også kan forny sig og komme med forslag, der er fremadrettede frem for blot at være tilbageskuende.

Det helt altafgørende problem er jo, at vi på trods af udmærkede tiltag fra det progressive arbejdsmiljøflertal i Folketinget fortsat har store problemer med et alt for stort fravær fra arbejdsmarkedet som følge af dårligt arbejdsmiljø, som følge af nedslidning, som følge af arbejdsulykker. Der er alene det, at vi kan forære dansk erhvervsliv – de arbejdsgivere, som gang på gang og indimellem med rette siger, at de har behov for øget arbejdskraft – 55.000 personer gratis, ved at vi kan halvere antallet af fraværsdage som følge af et dårligt arbejdsmiljø og nedslidning.

Derfor har vi da en pligt til at hjælpe erhvervslivet med mere arbejdskraft. Vi har en pligt til at hjælpe samfundet med at spare udgifter på sygedagpengekontoen, og vi har da ikke mindst en pligt til at hjælpe den enkelte lønmodtager, som netop i kraft af det dårlige arbejdsmiljø ofte bliver nedslidt før tiden. Kan vi forbedre arbejdsmiljøet, så vil vi også kunne give dem en længere tid på arbejdsmarkedet og dermed forlænge tilbagetrækningsalderen på arbejdsmarkedet. Det er også noget, der bredt er et politisk ønske om.

Så jeg fatter simpelt hen ikke, at Venstre og De Konservative er så blottet for visioner, at man bare genfremsætter et forslag, som man ved ikke har noget indhold, som man ved kun vil forringe forholdene. Vi ved jo, og det ved Venstre og De Konservative også, at en stor del af problemerne med arbejdsmiljøet netop er i de små virksomheder.

Så jeg vil gerne diskutere seriøst og visionært, men det må betinge, at der kommer nogle konstruktive forslag, som også er fremadrettede, og som imødekommer de problemer, der er med

arbejdsmiljøet, specielt i de små og mellemstore virksomheder.

Annette Jørgensen (DF):

Beslutningsforslaget handler om at lette de administrative byrder for virksomhederne. Loven af 10. juni 1997 påførte virksomhederne en betydelig bureaukratisering af arbejdsmiljøet og pålagde virksomhederne flere omkostninger.

Det fremsatte beslutningsforslag lægger nu op til at hæve grænsen til 10 ansatte for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation. Endvidere lægges der op til at ophæve den obligatoriske skriftlige arbejdspladsvurdering i lov om arbejdsmiljø for virksomheder med under fem ansatte.

Dansk Folkeparti synes, det er et godt forslag og kan støtte dette.

Lone Yalcinkaya (CD):

Der kan da ikke være nogen tvivl om, hvad CD mener om det administrative bøvl for de danske virksomheder. Det skal minimeres. Derfor bør der heller ikke være nogen tvivl om, hvad CD's mening er om dette beslutningsforslag.

Vi har tidligere i dag behandlet erhvervsministerens lovforslag om LetLøn. Som det også fremgik, er CD meget positiv over for dette forslag. Det er vi over for alle forslag, der gør hverdagen lidt lettere for de små virksomheder, så de kan bruge deres sparsomme ressourcer på at udvikle, producere og sælge deres produkter.

Men hvad nytter det at forenkle på Erhvervsministeriets område, når Arbejdsministeriet blot lægger endnu flere fjollede byrder på virksomhederne? Det kan virke som en håbløs kamp mod overmagten. Ukrudt forgår ikke så let. Hver gang man har fjernet noget et sted, kan man efterfølgende blive vidne til, at der kommer noget nyt op andre steder.

Når emnet er det offentlige styring – i dette tilfælde arbejdsmiljø – er CD's holdning klokkeklar. Man skal være konsekvent over for synderne, og de skal ikke have lov til at tjene penge på bekostning af medarbejdernes sundhed og trivsel.

Derimod skal man ikke glemme små som store virksomheder, som har tingene i orden. Dette bliver nævnt som eliteordning for den offentlige kontrol. Dette har CD bl.a. arbejdet med i forbindelse med finanslovaftalerne for 1999 og 2000. Lad mig gentage, hvordan vi mener, at indsatsen skal administreres.

Hvis man opdeler virksomheder, er der først dem, som har viljen og evnen til at skabe et bedre arbejdsmiljø. De skal have lov til at være i fred. Når de her i dette tilfælde har alt i orden, skal de ikke ydermere kontrolleres og bebyrdes med overflødig papirgang. Så er der dem, som har viljen, men ikke evnen, og de skal hjælpes i gang og have rådgivning. Og så er der problem-børn, som hverken har evnen eller viljen, dem skal vi naturligvis nøje holde øje med. Det er dem, vi skal koncentrere os om i stedet for at bruge kræfterne på dem, der i forvejen har tingene i orden.

Der er sket noget på området, men vi mener, at der skal mere fokus på unødvendige byrder for helt små foretagender. Derfor støtter vi elementerne i dette beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg anerkender, at fru Lone Yalcinkaya er ny i arbejdet her, men jeg vil godt sige til fru Lone Yalcinkaya, at det at kalde det, et flertal vedtager i Folketinget, for fjollede ordninger, føler jeg er under lavmålet, og jeg vil gerne sådan antyde, at jeg ikke synes, at det hører hjemme her i salen. Det er *ikke* fjollede ordninger.

Og så vil jeg i øvrigt gerne vide: Hvad er det, der er fjollet ved BST? Hvad er det, der er fjollet ved APV-ordningen? Hvad er det, vi tager fat i i de små virksomheder, hvor de store arbejdsmiljøproblemer i øvrigt er? Er det fjollet at tage fat i dem? Og hvad er CD's svar på det? Hvad er det, CD vil? Vil de bare afskaffe ordningerne? Hvad vil man stille i stedet?

Hr. Knud Erik Kirkegaard blev spurgt, hvad han ville gøre i forhold til de små virksomheder. Vi fik ikke noget klart svar, men da CD er medforslagsstiller her, så vil jeg bede om et svar på, hvad man vil gøre i forhold til arbejdsmiljøet i de små virksomheder.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg beklager naturligvis, hvis man følte sig trådt over tærerne af min udtalelse om, at det var fjollede ting, der en gang imellem kommer herfra. Jeg er nok ikke ene om at synes, at visse ting kan virke lidt fjollede både hos virksomheder og borgerne i al almindelighed.

Angående CD's holdning til byrderne i små virksomheder med to ansatte: Hvorfor skal de bruge tid og ressourcer på noget, de har i orden? Hvorfor skal man blive ved med at koste rundt

med disse mennesker? De skal bruge deres tid og ressourcer på at producere, videreudvikle og sælge deres produkter. Det var også meget tydeligt og klart i min tale.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg er meget enig med fru Lone Yalcinkaya i, at hvis tingene er i orden, skal der ikke bruges tid på dem. Men det er heller ikke det, nogen af de her ordninger lægger op til.

Men vi må konstatere, at det generelt er i de små virksomheder, vi har de meget store problemer, hvor nedslidningen foregår, hvor der er mange ulykker osv., fordi de måske ikke har fokus på arbejdsmiljøet. Det vil vi gerne give dem nogle værktøjer til.

Men skal vi ikke gøre det? Skal vi ikke sikre arbejdsmiljøet for de mange, mange? Vi har en hel underskov af bitte små virksomheder. Skal arbejdsmiljøet ikke være i orden, fordi der er under fem ansatte, eller hvad er det, CD antyder her?

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Naturligvis skal arbejdsmiljøet også være i orden i de virksomheder, hvor der kun er to, måske tre ansatte. Det har jeg også nævnt i min tale.

Og hvis der er ting, man mener, at jeg som den nye her i huset har overset, så vil jeg meget gerne under udvalgsarbejdet lytte til de gode råd, de erfarne medlemmer af det høje Ting har at fortælle mig. Det ser jeg virkelig frem til.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Jette Gottlieb som ordfører.

Jette Gottlieb (EL):

Bureaukrati er en grim ting, og det er vi meget stærkt imod, for det er spild af ressourcer, og det er udtryk for en umenneskeliggørelse, uanset om vi taler om bureaukrati i den offentlige forvaltning eller i private virksomheder.

Men indholdet af de borgerlige partiers forslag til nedskydning af dele af arbejdsmiljøet har end ikke det mindste at gøre med afbureaukratisering. Det, det handler om, er at forringe de ansattes muligheder for at få forbedret deres arbejdsmiljø på virksomhederne.

Indførelse af de obligatoriske skriftlige arbejdspladsvurderinger, også på de små virksomheder, er ikke i sig selv nogen revolution, men det har i praksis vist sig, at APV'erne er den

mest enkle vej til, at såvel ledelse som ansatte dels får overblik over de miljøproblemer, der findes på virksomheden, og dels kan gå i gang med at løse dem. Og det sidste er jo ikke mindst det vigtigste. Det gælder ikke mindst for de små virksomheder, hvor miljøforholdene ellers har en tendens til at forsvinde i den daglige trummerum.

Forslaget om at liberalisere BST er i bund og grund et forslag om at afskaffe BST-ordningen.

Når virksomhederne i dag gør brug af BST, har de krav på rådgivning og vejledning på et højt fagligt niveau. Hvis man ser på evalueringen af BST-ordningen, viser det sig, at det generelt er tilfredshed med denne rådgivning. Det er ikke, fordi vi i Enhedslisten er jubelidioter, der mener, at alt fungerer godt, men fordi vi vil slå med næb og kløer mod, at alskens smarte konsulentfirmaer med glittede brochurer kan sælge såkaldt rådgivning, som mest af alt består af varm luft, uden at medvirke til at løse problemerne.

Den del af forslaget, der handler om at hæve grænsen til 10 ansatte for, hvornår virksomhederne skal etablere en sikkerhedsorganisation, behøver jeg næsten ikke kommentere. Jeg vil dog gøre forslagsstillerne opmærksom på, at arbejdsmiljøproblemerne ikke er forbeholdt de store, tunge industriarbejdspladser; sådan er verden ikke mere.

Jeg fristes til at sige snarere tværtimod. Hvis man følger blot en smule med i udviklingen, så vil man kunne se, at nedslidning og arbejdsbetingede skader i stadig større udstrækning griber om sig inden for områder, der er præget af få ansatte. Symptomerne på den udvikling kan ses af Arbejdstilsynets opgørelse over arbejdsbetingede lidelser fra 1993-1998, hvor man bl.a. kan finde en betydelig vækst inden for kontor, administration, hotel og restauration, personlig pleje og dag- og døgninstitutioner. Ganske vist ikke de typiske tarzanskader, som trods alt har en vis bevågenhed, men skader, som invaliderer og udstøder en stigende del af arbejdsstyrken fra arbejdsmarkedet.

Mulighederne for at gøre noget ved de stigende problemer på de områder blev klart forbedret med loven fra 1997. Der er brug for en forstærket indsats for at organisere sikkerhedsarbejdet på de små virksomheder, ikke at nedlægge den.

Jeg vil ikke særskilt kommentere forslagsstillerens problemer med mål- og rammestyring af partsindsatsen, ikke mindst fordi vi lige siden 1997 har set, at det har været endog særdeles

svært at få arbejdsgiverorganisationerne til at indgå måltrettet i et samarbejde med henblik på forbedring af arbejdsmiljøet, mål- og rammestyring eller . . . Men at fjerne styringen vil i hvert fald ikke gøre næringsindsatsen bedre.

Alt i alt går forslaget ud på at bombe arbejdsmiljøarbejdet tilbage til mindst før 1997. Oven i købet præcisionsbombning af især de ting, som Enhedslisten foreslog og lagde vægt på dengang.

Vi opfatter forslaget som en markering af, at der eksisterer et mindretal i Folketinget, som helst ser, at der ikke bliver gjort noget som helst effektivt og aktivt for at forbedre det alt for dårlige arbejdsmiljø på de danske arbejdspladser, og vi må vel nok hellere sige, at Enhedslisten er imod forslaget.

Ole M. Nielsen (KRF):

Det er et spørgsmål, om der er noget i vejen med arbejdspladssikkerheden her, når jeg er ved at falde op af trappen her.

Jeg vil sige, at Kristeligt Folkeparti ikke kan acceptere beslutningsforslaget her. Vi synes ikke, det kan være rimeligt, at det skal være et proletariat blandt arbejdstagere, der arbejder i de små virksomheder. Det kan vi ikke se nogen rimelighed i. I forvejen er det måske dér, man får den laveste løn. Det er det i mange tilfælde. Skal man så også arbejde under de mest uheldige betingelser, er det ikke rimeligt.

Men selvfølgelig er der et problem med bureaukrati. Vi skal selvfølgelig sørge for at lave de regler så fornuftige som muligt, og der mener jeg egentlig, at arbejdspladsvurderingen, så vidt jeg har forstået, er rimelig ubureaukratisk.

Hr. Kirkegaard blev afæsket andre muligheder, og der nævnte han f.eks. dialog med repræsentanter for de små arbejdsgivere. Det tror jeg faktisk ikke man får særlig meget ud af. Det er jo ofte sådan, at de små arbejdsgivere ikke er særlig godt organiseret og i hvert fald ikke organiseret i organisationer, som egner sig til at udføre den der konsulentopgave eller vejledningsopgave, eller hvad det nu hedder, man skal have for at få noget ud af det her.

Jeg synes faktisk, at arbejdspladsvurdering er bedre end stadige tilsynsbesøg, som jo virker meget negativt. Det ved vi, de gør på små virksomheder, og der er problemer på de små virksomheder. Det fortæller statistikkerne jo der er, og det behøver man jo ikke kigge sig ret meget omkring for at se.

Ja, det var vist det, jeg ville sige om det her. Vi kan som sagt ikke støtte forslaget, og jeg synes egentlig, at det er vældig fint, at det kommer her, ugen efter at vi har haft lejlighed til at gå imod arbejdsmiljøafgiften, for så er det, ligesom der bliver bragt lidt balance i tingene.

Der er selvfølgelig nogle, der mener, vi er noget uansvarlige, når vi ikke vil være med til det. Sådan er det jo altid. Det er de jo som regel, dem, der ikke støtter én, de er jo rimelig uansvarlige. Her får vi så lejlighed til at demonstrere, at vi faktisk mener, der skal gøres noget ved arbejdsmiljøet. Vi skal have forbedret det, og vi skal selvfølgelig prøve at gøre det på de mest hensigtsmæssige måder.

Hvis det her er for bureaukratisk, så kan det jo ske, at vi, hvis vi om 1½ år har en anden slags regering, så kunne være med til at hjælpe den regering med at få afbureaukratiseret det system her i stedet for at få det afskaffet.

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Virksomhederne har en række ting, de skal opfylde på arbejdsmiljøområdet. Der er kontrollanter fra kommunen, og der er kontrollanter fra amtet, der kommer og holder øje med, at miljøreglerne er overholdt. Der kommer besøg af Arbejdstilsynet årligt med stikprøvekontrol, og man laver en rapport over de ting, der eventuelt er forkerte, men sandelig også over, hvad der er rigtigt. Virksomhederne har et sikkerhedsudvalg, som har ansvar for, at de ting bliver overholdt. Alt det skal der være på en moderne virksomhed. Det er jeg enig i.

Men så kommer vi til området arbejdspladsvurdering. Der er jeg helt enig med forslagsstillerne i, at de små virksomheder skal kunne nå og gå til at lave de arbejdspladsvurderinger. Men i det hele taget mener jeg, at det med arbejdspladsvurderinger er noget, alle skulle være fri for.

Nu ved jeg ikke, om de ærede medlemmer ved, hvad en arbejdspladsvurdering går ud på, men så kan jeg vise, hvad jeg har fået fra en virksomhed om, hvad hver enkelt medarbejder skal udfylde: 26 områder, og der er en stor beskrivelse af, hvordan det skal være, ellers skal man skrive, hvad det er for et problem, og hvorfor der er et problem.

Jeg skal nok lade være med at gå områderne igennem hver især, for så kommer vi ikke hjem i dag. Men jeg kan nævne nogle enkelte, og jeg gentager: Det er den enkelte medarbejder, der skal udfylde det her eller skulle gøre det, men han kan ikke gøre det. F.eks. temperaturforhold:

Der står, hvad temperaturen skal være, og hvis den svinger mere end 4 grader, ja, så skal det helt præcist defineres hvorfor, og hvad man vil gøre ved den.

F.eks. træk: Der skal man kontrollere, at der ikke er et træk på over 0,15 m i sekundet. Det skal arbejdstageren, det er ham, der skal udfylde dem. Det skal han kontrollere og give en forklaring på. Med hensyn til luftfugtighed er der også en lang beskrivelse af, hvordan den skal være. Det er arbejdstageren, der skal udfylde det.

Og f.eks. andre biologiske forhold: Der er en meget indviklet beskrivelse. Arbejdstageren skal tage ansvar for, om det er i orden eller ej. Det er arbejdstageren, der skal udfylde de arbejdspladsvurderinger.

Selvfølge har virksomhederne ansvaret for, at det bliver gjort. Så det er ikke bare virksomhederne, vi taler om, det er også arbejderne ude på virksomhederne. De skal udfylde det her. Og jeg må så sige, jeg kender ikke alle virksomheder, men jeg kender mange, og jeg kender ikke én, hvor der er en arbejder, der kan udfylde det her.

Virksomhederne ansætter en konsulent til det. Det kan være gennem BST, hvis man er medlem, ellers så lejer man en. Det er sådan, det foregår. Det er fuldstændig spild af arbejde. For hvem har glæde af det? Det skulle være sådan, at det var arbejderne, der kunne kritisere, hvis der var noget, der ikke var i orden, men sådan er det ikke.

Det er en konsulent, der bliver ansat til at skulle gå det her igennem, for det er så bureaukratisk, at en almindelig medarbejder – jeg vil næsten tro alle – ingen mulighed har for at udfylde det. Jeg har før i anden anledning spurgt om, hvad glæde arbejdspladsvurderingen skal være til. Det er ikke bare virksomhederne, der synes, det er bureaukratisk og spild af tid, nej, medarbejderne synes det også, og deres organisation synes det også.

Jeg beklager, mit indlæg tog tid. Men jeg synes, jeg ville forklare de ærede medlemmer, hvad det drejer sig om.

Derfor kan vi selvfølgelig støtte det her beslutningsforslag, men i det hele taget synes vi, det er et unødvendigt stykke arbejde, der gøres.

Men det andet, jeg startede med at sige, at vi har en ordentlig miljøkontrol, vi har et stærkt og godt arbejdstilsyn, og at der er en sikkerhedsorganisation, sådan skal det være på en moderne virksomhed. Men det andet er spild af tid.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil bare gøre opmærksom på, at der faktisk ikke er formkrav til disse arbejdspladsbeskrivelser. I princippet kan de skrives ned på et kaffefilter. Det eneste krav, der stilles, er, at de giver et overblik og en udtømmende beskrivelse af arbejdsmiljøforholdene på virksomheden.

Så den virksomhed, der her har leveret de der skemaer, må jo være en virksomhed, der har en meget bureaukratisk måde at gøre det på, men det er altså virksomhedens valg.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Jeg må beklage, at det altså ikke er sådan. Det må jeg sige. For ethvert vurderingsskema skal godkendes af Arbejdstilsynet, og det er Arbejdstilsynet, selvfølgelig sammen med sikkerhedsorganisationen på virksomheden, der skal lave det her vurderingsskema, hvis det ikke er godkendt. De kan ikke bare selv bestemme det.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu tager jeg udgangspunkt i, hvordan loven rent faktisk er formuleret, og der foreligger ikke sådan nogle krav.

Hvis Arbejdstilsynet har været ind over i forbindelse med en arbejdspladsvurdering, så er det, fordi den pågældende virksomhed har haft nogle helt regulære arbejdsmiljøproblemer, som Arbejdstilsynet har givet den et påbud om, at den skal løse. Og så kan det godt i den forbindelse være, at Arbejdstilsynet har stillet nogle krav til, hvad det er, der skal løses. Det er muligt.

Men altså arbejdspladsvurderingen rummer ikke den type krav. Virksomheden afgør selv, hvordan den skal se ud, bortset fra hvis de har et rigtig dårligt arbejdsmiljø, og Arbejdstilsynet derfor har været ude og give et påbud om nogen ting, der skal ændres. Det er den eneste mulige forklaring på, at Arbejdstilsynet skulle have været ind over i forbindelse med arbejdspladsvurderingen.

Det er end ikke sådan, at de arbejdspladsvurderinger skal godkendes eller sendes ind til Arbejdstilsynet. De ligger i skrivebordsskuffen i den pågældende virksomhed.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Ja, det kan vi køre på i lang tid. Den pågældende virksomhed er en helt ny virksomhed, må jeg sige.

Det er den ene ting. Og med hensyn til det andet er jeg meget glad for det, der bliver sagt heroppefra, for jeg går ud fra, at det er rigtigt. Det vil være til glæde for alle virksomheder, hvis det er tilfældet. Men jeg må beklageligvis sige, at ude i det praktiske liv er det ikke sådan.

Mogens Andreassen (UP):

Vi har tidligere på dagen behandlet to lovforslag fra henholdsvis erhvervsministeren og skatteministerens, som har været meget venlige over for erhvervslivet. Jeg synes, at det ville klæde arbejdsministeren også at være venlig over for et forslag som det her.

Det er urimeligt, når man kræver den arbejdspladsbeskrivelse af så små virksomheder, som det her drejer sig om. Ulykkerne, som hr. Ole Sohn nævnte, var flest på de små virksomheder. Det har vi jo ikke set nogen dokumentation for. Og det er jo også sådan, at i mange små virksomheder er det jo mesteren og svendene, der kører ud hver dag og udfører det arbejde, de skal.

Jeg vil godt se en dokumentation for, at det virkelig er dér, det er galt, at det er i de små virksomheder, arbejdsulykkerne sker. Det tror jeg ikke på. Jeg tror, det er langt værre, når vi tager de store byggekonsortier, hvor man har masser af mennesker gående på et byggeri. Det er dér, der er noget, der går galt.

Jeg synes, at ministeren har været lidt stejl i holdningen til det her forslag, for det er jo en belastning for de små virksomheder.

Og så skal vi jo også lægge mærke til en anden ting, og det er jo, at når der sker arbejdsulykker på mange virksomheder af den størrelse, som vi her taler om, så er det jo ofte medarbejderne, som ikke bruger de foranstaltninger, der skal til for at beskytte sig. Vi har jo ikke nogen garanti for, at de gør det. Jeg har selv drevet virksomhed i en årrække og set nøjagtig, hvordan det sker på en arbejdsplads, at en smedsvend går ud på værkstedet og står og bruger en plansliber, eller han bruger et svejseværk, uden at bruge beskyttelse.

Jeg tror, at de små virksomheder har et udmærket arbejdsmiljø og en meget god holdning til, hvordan sikkerheden skal være til stede. Men der er to parter i det her spørgsmål. Det er

både arbejdsgiver og arbejdstager, og der mener jeg, at de løser problemerne ganske udmærket.

Jeg synes, det her forslag er godt, fordi det drejer sig om så små virksomheder som det her. De skal hjælpes, og de skal ikke være pålagt en række byrder, som forhindrer dem i at arbejde fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu er den ønskede dokumentation jo ikke vanskelig at skaffe, den fremgår meget tydeligt af den statistik, som kommer fra Arbejdstilsynet over arbejdsbetingede lidelser. Og der kan jeg meddele, at for alle de store virksomheder – typisk metal- og stålværker, støberier og den slags ting, fremstilling af transportmidler, skibsværfter, jern- og metalvareindustri – er antallet af anmeldte arbejdsbetingede lidelser faldet.

De steder, hvor det er steget og steget væsentligt, er inden for el- og elektronikindustrien, det er inden for en groshandel, det er inden for transport af gods, det er inden for medicinsk udstyr og legetøj, det er inden for kontor og administration, det er inden for butikker, det er personlig pleje og anden service, det er telekommunikation, det er hotel og restauration, det er kultur, det er gartner- og skovbrug, det er dag- og døgninstitutioner, det er praktiserende læger og tandlæger m.v., det er undervisning og forskning, og det er fiskeri og den type ting.

Det er dér, antallet stiger og stiger væsentligt, det vil sige, at det er en halv gang større, end det var 5 år tidligere, mens det inden for alle de andre brancher falder, ikke så meget, men lidt her og der, og nogle steder altså helt ned til to tredjedele af det, man så for 5 år siden.

(Kort bemærkning).

Mogens Andreassen (UP):

Det kan da godt være, at fru Jette Gottlieb har ret i, at det stiger. Men det stiger jo så også proportionalt med det antal personer, der er ansat. Og her taler vi altså om virksomheder, hvor der er op til fem personer. Og der er jeg ikke sikker på, at fru Jette Gottlieb har ret i, at det er her, at ulykkerne sker. Det er den dokumentation, jeg gerne vil have, for den er ikke til stede.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nej, men nu gjorde jeg det forsøg, som man kan i en kort bemærknings ramme fra en talerstol. Jeg vil anbefale at stille spørgsmålet til arbejds-

ministeren og så få et svar skriftligt fra arbejdsministeren.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Og så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Charlotte Antonsen.

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne takke for behandlingen af forslaget. Som det er blevet nævnt, er det jo en genfrem-sættelse, men jeg synes da, at diskussionen bærer præg af, at det er et forslag, der alligevel har været brug for, for der har da i hvert fald været mange brændende indlæg for og imod.

Det er klart, at forslaget jo lægger op til en klar forbedring af arbejdsmiljøet – det er det, der er ideen med forslaget. Ved at lette bl.a. de små virksomheders administrative byrder får de mere overskud til at gøre noget godt for arbejdsmiljøet, får de mere overskud til at skabe flere arbejdspladser. Så hele intentionen bag forslaget er naturligvis at forbedre vilkårene i erhvervslivet og dermed også skabe nogle flere og nogle bedre arbejdspladser.

Jeg vil gerne starte med at takke de partier, der har støttet forslaget. Det er jo forslagsstillerne fra De Konservative og CD, og også tak til fru Annette Jørgensen fra Dansk Folkeparti og hr. Thorkild B. Fransgaard fra Frihed 2000. Og dér vil jeg i øvrigt i tilknytning til det, hr. Thorkild B. Fransgaard var inde på, sige, at det jo altså er det, der altid er så interessant her i huset, at hvis vi tager nogle eksempler ude fra det virkelige liv, så ser vi altid den der tendens til, at især Enhedslisten, men måske også Socialdemokraterne løber skrigende bort, for de ønsker ikke at se virkeligheden i øjnene, bl.a. ikke på de her områder.

Og derfor forventer jeg da, at arbejdsministeren nu kommer op og siger, at man ikke, som det blev sagt fra fru Jette Gottliebs side, bare kan lave sin APV på et kaffefilter. Men selvfølgelig er det da bedst, hvis arbejdsministeren går op og bekræfter, for så har vi da en god nyhed fra denne debat til det danske erhvervsliv.

Og til sidst også tak til hr. Mogens Andreasen, der er uden for partierne.

Man må jo sige, at denne regerings arbejde på arbejdsmiljøområdet har båret præg af, at det er gået stejlt ned ad bakke under hele forløbet. Det går ikke særlig godt for arbejdsmiljøet i Danmark, og det er derfor, at det er så underligt for os, at man ikke begynder at overveje at tage skeen i den anden hånd og begynder at komme

med noget andet end papirarbejde, papirarbejde, papirarbejde.

Lad mig nu blot nævne én af de ting, som vi har med i forslaget: Liberaliseringen af BST. Det, der er hele ideen, når vi ønsker at liberalisere BST, er at gøre BST bedre, for hvis man får konkurrence ind i systemet, så vil der være en tendens til, at så forbedrer udbyderne sig, og så får man måske – det er i hvert fald vores intention – bedre BST, ligesom når vi taler udlicitering. I det hele taget ønsker vi konkurrence ind.

Det er jo noget, som regeringen i øvrigt taler meget om på andre områder, men åbenbart afskyr man det på arbejdsmarkedsområdet, og jeg forstår ikke den argumentation, der lægges for dagen.

Hr. Carsten Hansen taler om, at det koster mange milliarder med et dårligt arbejdsmiljø, og det er også lige præcis det, der er vores bevæggrund for at interessere os for arbejdsmiljøområdet. Vi ønsker at styrke APV ved at komme med forslaget her.

Hr. Ole Sohn, ja, det er det der sædvanlige fra SF med »et ædelt formål med regelforenkling«, og så ender det jo alligevel hver gang med, at man ikke kan være med til noget som helst, når det handler om at forenkle og afbureaukratisere. Så jeg giver ikke ret meget for, at man støtter det ædle formål, for vi ved godt, at det ikke har nogen praktisk betydning, når det kommer fra SF, i hvert fald ikke, når vi taler om regelforenklinger i forhold til erhvervslivet.

Fru Lone Yalcinkaya taler om de fjollede ordninger. Jeg synes faktisk, det var pænt sagt. Jeg ville altså kalde dem ødelæggende for de små og mellemstore virksomheder, for de bruger alt for meget af deres tid ved skrivebordene med at sidde og udfylde skemaer, og det er jo det, der er baggrunden. Altså jeg har hørt ord, der var hundrede gange værre her i salen, så det undrede mig lidt, at den i øvrigt sådan meget bramfri ordfører fra Socialdemokratiet lod sig ramme, og jeg tror også, det var sådan lidt en kunstigt følt følelse, som hr. Carsten Hansen gav udtryk for.

Fru Jette Gottlieb er, som hun jo selv sagde, den sande arkitekt bag regeringens arbejdsmiljøpolitik i øjeblikket og har været det de senere år. Det er også noget af det, vi undrer os lidt over fra borgerligt hold, at regeringen ikke, ligesom den gjorde i gamle dage, om jeg så må sige, før 1997, forsøger at få nogle lidt bredere flertal, men i den grad har deponeret hele sin handlefrihed hos Enhedslisten.

Fru Jette Gottlieb har naturligvis ret i, at de ting, vi især går efter, er de ting, som Enhedslisten er kommet med, det er Enhedslistens politik. Den ligger os så uendelig fjernt, og det jo derfor, det faktisk er den, vi angriber mest, så det er korrekt.

Med hensyn til hr. Ole M. Nielsen, så forstod jeg ikke rigtig argumentationen. Jeg kan forstå, at man ikke støtter forslaget, og det er jeg selvfølgelig ked af. Jeg vil godt sige, at forslaget her overhovedet ikke handler om, at man skal gøre det dårligere at være ansat i små og mellemstore virksomheder; tværtimod er hensigten en anden. Og så forstod jeg ikke argumentet om, at fordi man havde sagt nej til arbejdsmiljøafgiften, så skulle man også sige nej til det her. Altså det var sådan lidt svært at forstå.

Jeg vil godt slutte af med at sige tak, og så håber jeg så, arbejdsministeren kommer og fortæller det samlede danske erhvervsliv, om man fremover skal lave APV'er på kaffefiltre.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Må jeg ikke sige tak for en debat. Det glæder mig, at konklusionen efter den debat, der har været under dette dagsordenspunkt, er, at der ikke er noget flertal for det beslutningsforslag, der er ikke engang tilnærmelsesvist et flertal, og det er godt for arbejdsmiljøet i Danmark.

Jeg vil også benytte lejligheden til at sige, at jeg er meget foruroliget over forslagsstillernes dybtfølte engagement på det her område, når man ser på forslagsstillernes konkrete og eksakte viden om de faktiske forhold.

Nu har det været gjort til en interessant nyhed, at der ikke er deciderede formkrav til udarbejdelsen af en arbejdspladsvurdering. Det ville have klædt forslagsstillerne at have sat sig ind i, at både små, mellemstore og store virksomheder opfordrer deres branchearbejdsmiljøråd og Arbejdstilsynet til at give dem nogle eksempler på, hvordan man kan gribe arbejdet an, og Arbejdstilsynet og branchearbejdsmiljørådene laver koncepter for, hvordan man griber en sådan proces an.

Der er virksomheder, der slet ikke behøver den slags, og de kan for den sags skyld lave det på et kaffefilter, som det nu er blevet bragt ind i debatten. De findes som bekendt i flere størrelser, og så kan man selv vælge.

Der er krav til, at man skal gribe en proces systematisk an. Om man gør det ved hjælp af de skemaer, hr. Thorkild B. Fransgaard viste herop-

pefra, må man selv afgøre, men jeg synes, det er vigtigt at bemærke, at Arbejdstilsynet og branchearbejdsmiljørådene yder en service, når de bliver spurgt: Kan vi ikke få nogle ideer til, hvordan vi griber det her an? Og det er værkfører, som mange anvender. Men at få det drejet til, at det har man tvunget igennem på den eksakte måde, er altså helt at skyde over målet, og det er jo, synes jeg, bekymrende, når sådanne fejlagtige opfattelser af virkeligheden fører til, at vi skal diskutere et beslutningsforslag på et sådant grundlag.

Vi har været langt omkring. Vi fik oven i købet oprullet hr. Knud Erik Kirkegaards politiske karriere, hvor man jo bliver nødt til at udtrykke sin taknemlighed over vestjyske vælgeres forbigeående gode dømmekraft i perioden 1994-98.

Og jeg vil sige med hensyn til BST, som Venstres ordfører var inde på burde udsættes for konkurrence, at det er sådan i dag, at der er konkurrence på BST-området. Man kan selv vælge, hvor man vil tilsluttes, og det er en konkurrence, som finder sted på livet løs.

Min afsluttende bemærkning skal være samme bemærkning som i torsdags. Hvad laver CD i dette selskab? CD har ikke mindst for et års tid siden ved CD's politiske leder givet udtryk for nogle meget, meget sympatiske holdninger og tilgange til sikkerhed, sundhed og helbred, og jeg synes, man ved at indskibe sig i det her beslutningsforslag yder en signalforvirring, der er anerkendelsesværdig, hvilket næppe har været formålet.

Jeg synes derimod, der er grund til at kvittere for Kristeligt Folkepartis stillingtagen. Selv om man i sidste uge var imod den generelle arbejdsmiljøafgift som et led i incitamentspakken, har man alligevel holdt hovedet koldt og tilkendegivet her i dag, at der netop er ting i vejen på mindre og små virksomheder.

Jeg synes rent ud sagt, det er for ringe, at ordførere fra den her talerstol siger: Jeg tror ikke, der er problemer for små virksomheder. Og når man så får dokumenteret facts fra Danmarks Statistik, så kan man svinge sig op til at sige, at det godt kan være, der er problemer for små virksomheder. Det er uden for diskussion. Det er dokumenteret årlig, og det er oplysninger, der årlig tilgår Arbejdsmarkedsudvalget her i Folketinget. Der er problemer, og dem løser man ikke ved, at man fuldstændig opgiver enhver form for rammeregulering på området.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg skal betro fru Charlotte Antonsen, men hun er desværre ikke til stede, at de, der kender mig, ved, at mine følelser ikke er kunstige.

Det, som fik mig på talerstolen, var egentlig Venstres optagethed af, at hver gang man skal bruge penge, så skal man finde en besparelse. Hvorfor ikke bruge det grundlag på dette område, vil jeg spørge fru Charlotte Antonsen. Hvorfor ikke kigge på det, hvis vi kunne spare nogle af de mange, mange milliarder, det hvert år koster samfundet på det område? Så kunne vi bruge dem fornuftigt, og vi kunne styrke virksomhederne.

I øvrigt er det vel sådan, at de steder, hvor man bruger APV'en fornuftigt, er det en hjælp til selvhjælp, forstået på den måde at man også tjener penge på det i form af sparede sygedagpenge osv. Jeg kan slet ikke forstå, at man vil gå den vej. Venstre, som i nogle sammenhænge jo dog viser en lille smule menneskelighed, vil afskaffe og liberalisere fuldstændig på området. Det lyder underligt.

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Frandsgaard (FRI):

Jeg vil gerne takke ministeren for, at han her fra Folketingets talerstol siger, at der ikke er nogen krav til de skemaer, der skal udfyldes ved arbejdspladsvurderingen, og at det er noget, virksomheden bestemmer. Det vil jeg gerne takke ministeren for at han siger fra Folketingets talerstol. Jeg kan love, at virksomhederne rundt omkring i Danmark nu får noget at tænke på.

En anden ting er jeg også overbevist om, nemlig at Arbejdstilsynet i hvert fald i det pågældende område her også vil få noget at tænke på.

Men tak til ministeren for oplysningen.

(Kort bemærkning).

Lone Yalcinkaya (CD):

Jeg er da glad for at notere mig, at ministeren har bemærket nogle af vores synspunkter om rummeligt arbejdsmarked, rart samfund, som åbenbart virker sympatiske på vores minister, men jeg er mere end forbavset over, at selv samme minister har overhørt vores opråb om de små virksomheders arbejdsvilkår.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Jeg vil bare kommentere fru Charlotte Antonsens indledning. Hun sagde, at dette forslag er

fremSAT for at forbedre arbejdsmiljøet. Det må altså være en vittighed svarende til den med, at hjemmeværnet værner hjemmene, ligesom musvågen våger over musene.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 23:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem.

Af Charlotte Antonsen (V) og Pia Christmas-Møller (KF) m.fl.

(FremSAT 24/10 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Sådan en fredag eftermiddag bør man begrænse sig til fem bemærkninger, og det gør jeg under dette beslutningsforslag.

For det første: Det er ikke første gang, at et beslutningsforslag om begrænsninger i Arbejdstilsynets beføjelser i private hjem ser dagens lys. I 1997 behandlede Folketinget to gange et lignende forslag. Det er åbenbart, hvad kreativiteten og fantasien rækker til. Regeringen kunne ikke dengang tilslutte sig forslaget. Det skyldes ikke manglende kreativitet og iderigdom, men der er ikke grundlag for en ændret holdning til det nu foreliggende forslag.

Det er min opfattelse, at den adgang, som Arbejdstilsynet efter arbejdsmiljøloven har til offentlige og private arbejdssteder, er nødvendig, hvis loven skal efterleves i overensstemmelse